

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
ORIOU HUGUET, director general
ESTHER CARALPS, directora de màrqueting i comunicació
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**SOBRE EL FINANÇAMENT
DEL NOU ESTATUT**

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.com

EN SÍNTESI

La tria
de
Hamàs

I si es glaça la Bàltica?

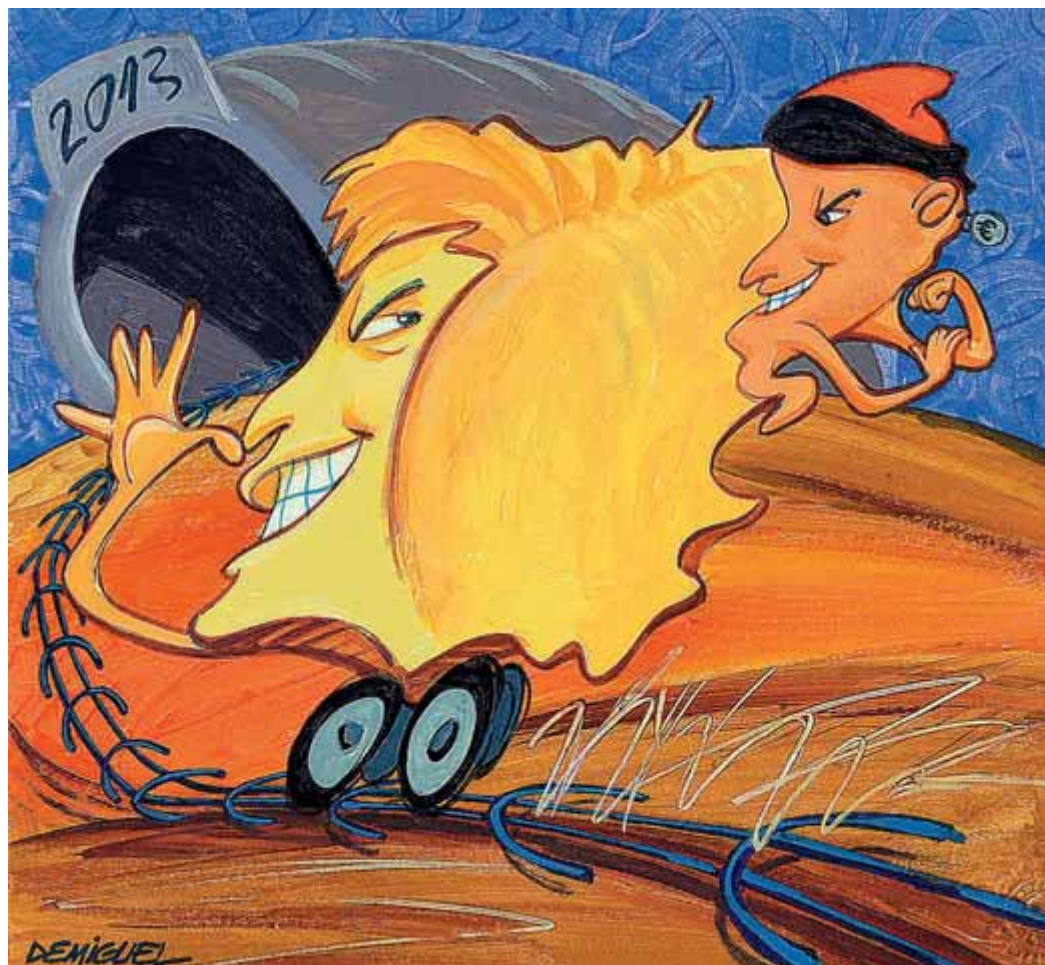
El president Pujol es referia a les majories absolutes a Madrid tot assimilant-les al glaç del mar Bàltic. Si aquest es glaça, els vaixells no poden navegar, talment CiU no podia obtenir més autogovern si no era decisiva a Madrid per completar majories, com va passar entre 1982 i 1993 i de 2000 a 2004. Quan la Bàltica es desglança, els vaixells poden sortir al mar i CiU aplicava el tan blasmat peix al cove, operatiu entre 1993 i 1996 amb el PSOE i després entre 1996 i 2000 amb el PP.

LLEGINT LA PROPOSTA DE L'ARTICLE 208 del nou Estatut pactat per PSOE i CiU, he pensat en aquesta imatge. El seu punt 1 afirma que els recursos de la Generalitat han de finançar les seves necessitats de despesa. Aquests recursos, derivats dels seus ingressos tributaris, seran ajustats en més o menys per causa de la seva participació en els mecanismes d'anivellament i solidaritat amb les altres autonomies. Aquesta definició és la pròpia del model actual de finançament, en què el govern central de torn determina quines són les necessitats de despesa de les autonomies del règim comú. Seguim, doncs, dins del mateix model.

EL PUNT 3 DIU EXPLÍCITAMENT QUE ELS NIVELLS d'anivellament i solidaritat seran fixats només per l'Estat, eliminant qualsevol possibilitat de relació bilateral Estat-Generalitat prevista en l'Estatut aprovat al Parlament. Serà el govern central, en el context del Consell General de Política Fiscal i Financera, qui determinarà els diners de què finalment podrà disposar de la Generalitat; per això és precipitat parlar dels guanys quantitius del nou Estatut. En tot cas, quan es parla de 1.800, 3.000 o 5.000 milions per al 2006, cal no oblidar que els impostos estatals a Catalunya estan creixent al 10% anual en els darrers anys (segons diu el govern central) i que els impostos recaptats per l'Estat a Catalunya van assolir els 29.346 milions d'euros l'any 2004 (i depurant l'efecte seu de Madrid, de 36.243 milions).

EL PUNT 5 ESTABLEIX QUE, PER TAL DE DETERMINAR les necessitats de despesa de l'apartat 1, caldrà tenir present la població i la seva densitat en tant que variables principals, tal com fins ara s'ha considerat per a les autonomies del règim comú. És una millora que ara s'inclou la rectificació per costos diferencials (inflació superior a Catalunya) i que es parli d'immigració, també superior a casa nostra. Cal lamentar, però, que explícitament només s'hi considerin criteris d'equitat en aquest punt, no tenint en compte cap dels criteris d'eficiència que sempre s'han reclamat des de Catalunya, com ara el PIB o les exportacions. Seguim també dins del mateix model.

TAMBÉ EL PUNT 5 ESTABLEIX QUE L'APLICACIÓ dels mecanismes d'anivellament no alteri en cap cas la posició de Catalunya en l'ordenació de rendes per càpita després d'impostos. Celebro aquest punt que s'inspira en el model alemany, tot i que allà s'anivella parcialment el finançament autonòmic per càpita. A Alemanya un dels principals mecanismes de solidaritat és l'horitzontal, és a dir, entre els Estats federals i sense la intervenció del govern de Berlín: cada Estat, que disposa d'agència tributària pròpia que recapta tots els grans

CARLES DE MIGUEL

“La pregunta clau per a valorar la bondat del text final és si el nou Estatut blindarà el finançament de la Generalitat d'una possible majoria absoluta a Madrid”

impostos, assisteix a aquestes reunions per fixar la solidaritat amb estadístiques fiables pròpies d'activitat econòmica i de recaptació tributària. És aquest el cas espanyol? Ens podem fiar d'unes estadístiques que des de Madrid poden ser retocades, tal com va avançar Jesús Cacho el passat 29 de desembre (“L'Institut Nacional d'Estadística desmunta el mite de la pèrdua de pes de Catalunya”)? I si ens diuen l'any vinent que no baixem del quart al vuitè lloc després d'impostos, sinó al cinquè, com ho comprovem?

AIXÒ TAMBÉ VAL PER AL COMPROMÍS D'INVERSIONS públiques de l'Estat, de les quals des del 1996 no disposem d'estadístiques oficials de liquidació per territoris. Quines garanties de compliment tindrem? En el període 2006-2013 l'Estat acabarà les obres de l'AVE a Catalunya, fet que limita els

guanys reals de més inversions, a banda que l'import total previst per a aquestes en els propers set anys (pels volts de 3.000 milions) equival a la meitat del que ha suposat l'ampliació de l'aeroport de Barajas.

VIVIM ARA UN DILUVI DE REALISME; CAP problema: sempre he cregut que només podem avançar amb el peix al cove. Ara bé, de realistes en serem tots: aquest article 208 consagra explícitament la LOFCA dins de l'Estatut. I què passarà si l'any 2008 el PSOE obté majoria absoluta a Madrid? A la vista de la propaganda d'amic dels catalans que, primer ERC i ara CiU, han fet de Rodríguez Zapatero, a les properes generals els resultats del PSC seran històrics i CiU i ERC poden baixar al tercer i quart lloc a Catalunya per desmobilització del seu electorat: per què anar a votar, si guanyarà el nostre amic que és del Barça i que ens entén? En ZP és una excel·lent persona, però al darrere seu hi ha uns ministres ben coneguts i un aparell de l'Estat implacables que, amb majoria absoluta, podrien aplicar l'article 208 molt en contra dels interessos financers de la Generalitat. I què farem l'any 2013, quan Espanya perd els fons europeus?

LA PREGUNTA CLAU PER A VALORAR LA BONDAT del text final és si el nou Estatut blindarà el finançament de la Generalitat d'una possible majoria absoluta a Madrid. Si es glaça la Bàltica i amb el nou Estatut anem escanyats, quin recurs tindrem? Quin és el pla B en aquest cas?

Marçal
Sintes

Els EUA, Rússia, la Unió Europea i l'ONU, l'anomenat Quartet, han exigint a Hamàs (el Moviment de Resistència Islàmica) que renunciï al terrorisme i reconegui l'Estat d'Israel. Els guanyadors de les recents eleccions legislatives palestines hauran d'anar-se definint en el decurs de les properes setmanes. Als radicals els caldrà prendre una decisió que consisteix, bàsicament, a triar entre fer abstracció de les seves noves responsabilitats o optar pel compromís i la *realpolitik*. El Quartet ha comunicat que de moment mantindrà la subvenció als palestins, a l'espera de com es desenvolupin els esdeveniments, cosa que ha de ser interpretada com una invitació a la sensatesa. Dit d'una altra manera: la continuïtat dels ajuts serà el premi a la possible moderació de Hamàs un cop assumeixi el poder. Altrament, Palestina s'exposarà que li tanquin l'aixeta dels dòlars. Si l'evolució de Hamàs va en la mala direcció, les coses es compliquen enormement en aquella part del Pròxim Orient, encara més atesa la situació d'incerta recomposició del mapa polític que es viu a Israel. Si Hamàs tira per la via del pragmatisme es poden reobrir noves oportunitats per a un futur de convivència amb Israel. L'aclaparadora victòria de Hamàs a les urnes li atorga un plus de legitimitat que, invertit adequadament, pot convertir-se en determinant. Que Hamàs hagi dit, sens dubte per sortir del pas, que l'amenaça de perdre els diners és un “xantatge” té un punt d'ironia: no es pot somiar que la comunitat internacional financi un govern que actui com ha actuat Hamàs fins ara.

m.sintes@hotmail.com